

HET SCHADUWMEISJE

Lydia Albadoro

HET
SCHADUW-
MEISJE

THRILLER ^ KABOOK

Eerste druk augustus 2021

© 2021 Lydia Albadoro

© 2021 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagbeeld: Silas Manhood

Foto auteur: Kees Rutgers

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabookuitgevers.nl

www.lydiaalbadoro.com

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

Van Lydia Albadoro zijn verschenen:

Doodstil (geschreven onder Lydia van Houten)

Het vervloekte huis (geschreven onder Lydia van Houten)

Prooi (geschreven onder Lydia van Houten)

Ruis (geschreven onder Lydia van Houten)

Schim (geschreven onder Lydia van Houten)

De dwaas (Connor Grant 1)

De magiër (Connor Grant 2)

Dit verhaal is voor Chantal, die won –
van harte gefeliciteerd.

PROLOOG

Ze was ieder besef van tijd verloren en zwierf al dagen tussen leven en dood toen ze de schaduw opnieuw terugzag in de kamer. Maar de kakkerlakken lieten haar niet met rust toen de schaduw dichterbij kwam. Hij was het eerste teken van menselijk bestaan sinds die vreselijke dag, en ze klampte zich vast aan elke strohalm die kon aangeven dat deze nachtmerrie tot een eind zou komen. Deze schaduw was anders. Niet van een meisje. Het leek haar een man. Kwam hij dichterbij? *Snel. Snel! Nog even en dan licht de vloer weer op.* Haar spieren trokken pijnlijk samen tot ze meende dat ze het niet meer vol kon houden. Ze wist ondertussen dat haar bestaan daardoor niet op zou houden. Ze gaf zich over aan de vermoeidheid, aan de pijn die ondertussen een vast onderdeel uit leek te maken van haar bestaan. Deze schaduw leek echt, hij kwam dichterbij en boog over haar heen.

‘Kun je me horen?’ Hij pakte haar pols vast en bracht zijn oor tot bij haar mond. ‘Kun je me horen?’

Stemmen in de verte echoden terug voor ze iets kon zeggen.

‘Ze is dood, sukkel,’ schreeuwde iemand gedempt van achter de wand.

De schaduw sprong op en bewoog zich van haar vandaan. Langzaam en met moeite hief ze haar hand. *Niet weggaan, alsjeblieft!* De stemmen riepen door elkaar nu de dood haar meetrok. Haar arm viel slap langs haar lichaam. *Is het eindelijk zover? Is mijn redding nabij?* Ze was moe, ze wilde het, ze wilde horen of het zover was, maar de stemmen waren onduidelijk; ze galmden onsamenhangend door haar schedel.

Stroom schoot door haar lichaam heen, haar kaken klaptten op elkaar.

De schaduw telde mee, net zoals ze zelf meetelde, zoals altijd: *Eén, twee, drie, vier, vijf... En weer opnieuw: Eén, twee, drie, vier vijf. Pijn!*

Deze keer was het minder erg. Ze kon het delen. De pijn met de schaduw. Hij legde zijn hand op de hare en ze telden samen:

‘Eén...’

‘Twee...’

De warmte van zijn hand brandde op haar huid.

‘Drie...’

‘Ik help je hieruit,’ fluisterde de schaduw toen ze bij vier kwam. Nog voor ze kon protesteren en verder kon tellen wist ze dat ze eindelijk in het duister

mocht blijven en dat *vijf* haar laatste gedachte zou zijn.

FAITH VISSER

De haven van Napels

Over het dek waaide een zwoele zomerwind. Samen met de toeristen wuifde Faith Visser enthousiast naar de mensen op de kade. De zeelucht en honger naar avontuur, de nieuwsgierigheid over wat haar in Napels de komende week te wachten zou staan, maakten haar ongeduldig.

De boot meerde aan. De loopbrug werd aangesloten op *The Azur*, de cruiseliner waar Faith al een paar maanden voor werkte.

Ze ademde de ziltige lucht in en kneep haar ogen samen tegen het overweldigende zonlicht. Vlaggenmasten boven haar wapperden gezellig mee met de zeewind en rondom het schip vlogen meeuwen. Faith boog over de reling, en staarde dromerig naar het klotsende diepblauwe water onder het schip. Haar hart maakte een sprongetje. Ze dacht na over de komende dagen. Ze kon zich even heerlijk

ontspannen. Even zou ze weg zijn van de drukte en de gekte van haar werk als receptioniste achter de informatiebalie. *Eerst drie dagen helemaal niets anders dan...*

Net toen ze zich wilde omdraaien, rende er een slanke vrouw op haar af. Haar uniform smetteloos, en haar blonde kapsel onder een blauw hoedje verstopt.

‘Celine, je breekt mijn armen!’ riep Faith en direct liet de blondine haar los, terwijl ze het witte uniform rechtstrok.

‘Faith, lieverd van me. Ik ga je zóooo missen. We hadden maandenlang zo veel plezier samen.’

‘Ik ga jou ook missen.’

‘Nou ja, ik snap het ook wel. Misschien ben ik gewoon een beetje jaloers op je. Er even heerlijk tussenuit. Schat, wees je wel voorzichtig, pas je wel op hier in Napels, met al die maffiosi...’

‘Ja ja, ik weet het,’ viel Faith haar in de rede. ‘Maffia. Dieven. Moordenaars. Verkrachters. Het zit vol slechte mensen daarbuiten.’

‘Maak daar geen grapjes over. Jij gaat straks dat hotel in en god weet wat voor familie daar de boel runt,’ zei Celine. Ze stopte even. Ze leek van slag. ‘Ik bedoel, kon je niet gewoon ergens anders het schip af? Milaan. Rome. Waarom in godsnaam hier in Napels?’

‘Ik heb Rome gezien, het is me allemaal te toeristisch met al die nep gladiatoren, en de prijzen daar zijn echt belachelijk. Milaan trekt me gewoon niet zo. Saai en niet waar ik echt gelukkig van word. Kijk nou eens, kijk naar het uitzicht hier.’ Faith wees naar

de drukte verderop. Naar de duizenden toeterende verkeersdeelnemers; auto's, helmloze bestuurders op scooters, de totale chaos en hectiek die zich op de weg afspeelde.

Celine haalde haar schouders op. 'Ieder zijn ding. Beloof me dat je 's nachts niet in je eentje over straat gaat. Je lange rode haar en je sproeten vallen hier nogal op.'

'Dat is lief van je, Celine. Maak je niet druk om mij. Ik sla ze wel van me af.'

'Ja ja. Net als gisteren zeker? Bij het feest in de kelder, samen met Mike,' antwoordde Celine met benepen stem. Ze schudde haar hoofd.

Faith staaarde naar het diepblauwe water en dacht terug aan het feest. Maagzuur kwam omhoog en ze slikte de wrange smaak weg. In gedachten was ze terug, benedendeks, in "de kelder", waar de bemanning een eigen feestruimte had gecreëerd. Compleet met een dansruimte met lichten, een bar en een loungegedeelte. Het waren vlagen die door haar heen schoten. Vlagen van herinneringen die omhoogkwamen. Het meeste was verdwenen, dankzij de drank. *Het was gezellig. Toch?* Er was een vreemde twijfel, alsof er een splinter in haar geheugen was waar ze niet bij kon. Herinneringen druppelden binnen. *Het begon gezellig, tot Mike handtastelijk werd. Tot...* De herinnering verdween net zo snel als hij was gekomen.

'Het was zeker geen droomdate. Ik weet niet meer precies wat er gebeurde. Het was...' Faith zweeg. 'Was jij er ook niet bij?'

‘Jawel, maar jullie hadden het zo leuk samen. Je zag me niet meer staan, dus toen heb ik jullie alleen gelaten. Je leek hem erg leuk te vinden, dat zag ik meteen.’

Faith liet haar hoofd zakken. ‘Eerst was het gezellig. Volgens mij voerde hij me dronken. Toen ik... nee... Ik weet het niet meer... Volgens mij... Shit... De herinneringen komen en gaan. Ik weet niet veel meer. Alleen dat hij iets probeerde. Ja. Hij werd handtastelijk. Volgens mij sloeg ik hem van me af en toen haalde hij uit en vanaf dat moment werd het zwart.’ De misselijke oprisping was terug en Faith slikte hem weg.

‘Wat? Wat bedoel je, Faith?’ Celine trok rimpels in haar voorhoofd. Haar gezicht werd wit. Het contrast met haar rode lippen en lange, donker geschminkte wimpers werd groter.

‘Ik weet het niet zeker. Misschien was het niets. Ik herinner me er niet echt veel van.’

Celine zuchtte diep, streek een losgeraakte pluk achter haar oor en sloeg haar arm om Faiths schouder. Haar lange, gelakte nagels prikten in Faiths huid. ‘Je weet dat ik altijd voor je klaarsta, toch? Wat er ook is. Vergeet me niet te appen en te bellen zo af en toe. Laat me weten hoe het met je gaat daar in je eentje in Napels. Ik kan niet leven met het idee dat ik je nooit meer spreek. Ik zie je ondertussen als een zus.’

Faith omhelsde haar. ‘Natuurlijk houden we contact.’ ‘Ik ga je zo erg missen,’ fluisterde Celine.

Faith liet haar los en draaide zich om voordat haar ogen nog vochtiger werden. Ze bukte, pakte de

hendel van de trolley, liep snel weg en veegde een traan van haar wang. Ze vertraagde haar pas toen ze de toeristen bereikte die massaal het dek op kwamen, de trap af naar beneden, richting de loopbrug. Faith voegde zich in de horde en slenterde de kade op, waar het steeds drukker werd met voertuigen: taxi's en auto's reden heen en weer om mensen mee te nemen. De bussen voor de excursies stonden klaar. Deze keer stapte ze niet in.

Faith glimlachte breed, bleef staan en wachtte tot de eerste volle bus vertrok. Ze zwaaide de mensen uit, draaide zich toen nog eens om. Celine was al verdwenen.

Ze ademde de warme zomervlucht diep in en keek uit op de drukke weg achter de kade.

'Daar gaan we!' fluisterde ze zichzelf toe, en ze stapte in de taxi die voor haar stopte.

Vito Vitalis

De taxichauffeur toeterde aan een stuk door. Hij hield één hand op de toeter en zijn andere arm stak door het open raam naar buiten. Telkens maakte hij handgebaren tijdens het schreeuwen naar de scooters, brommers en al het andere verkeer dat hem afsneed op de absurd drukke *Via Cristoforo Colombo*. De taxi kwam amper vooruit in de kruipende file en Faith zakte onderuit. Ze had geen haast, niet de komende dagen die ze zichzelf had beloofd.

Ze zat op de achterbank en keek dromerig door het raam naar buiten. Naar de goedgeklede mensenmassa met hun lawaaiërende machines. Uitlaatgassen kropen de taxi binnen via het open raam van de chauffeur. Faith durfde er niets van te zeggen, bang dat hij ook zo tegen haar tekeer zou gaan. Ze sukkelde in door het motorgeluid en het bracht een herinnering terug aan Nederland. Aan de files waar

ze tot vijf maanden geleden steeds in stond, op weg van en naar haar werk als receptioniste bij een Van der Valk hotel. Met gemengde gevoelens dacht ze terug aan hoe het allemaal was begonnen. Ze had deze baan aan Maarten Goedhardt te danken. Hij had haar voorgesteld en haar geholpen aan deze droombaan op de cruiseliner. Dat was meteen het enige goede dat hij ooit voor haar had gedaan. Ze was opgelucht dat ze weg mocht. Weg uit de verstikkende woongemeenschap, en weg van Maarten. Faith glimlachte toen ze terugdacht aan het moment waarop ze het contract tekende voor het avontuur in het buitenland. Ook al was het een tijdelijke baan. Alleen voor het zomerseizoen, dat nu ten einde liep. Ze was er nog niet klaar voor om terug te keren naar Nederland. Teruggaan naar woongemeenschap *De Witte Lotus* was wel het laatste dat ze wilde nu ze vrijheid had geproefd. Die leidde haar weg van de pijn en herinneringen aan Nicky, haar zus, die twee jaar geleden was verdwenen. Faith had een plan bedacht waarmee ze nog een paar maanden langer kon genieten van Italië. Ze zou op zoek gaan naar vakantiewerk inclusief verblijf.

Ze had het geld dat ze had verdiend op het schip opgespaard. Eten, drinken en onderdak waren gratis. Zo kon ze razendsnel sparen. Ze had genoeg om de eerste drie maanden zonder problemen door te komen, als ze het ontbijt zou skippen en een budgethotel vond. En die had ze gevonden. Ze zuchtte bij de geruststellende gedachte dat haar geld in haar beha zat, op advies van Celine. Het voelde goed en veilig daar. Ze moest alleen nog een baan vinden en

het maakte haar niet uit of dat afwaswerk zou zijn in een restaurant. *Ja, een afwasbaan lijkt me prima. Dan hoef ik niet veel Italiaans te begrijpen. Ze glimlachte breder bij de gedachte dat ze daar dan ook misschien mee kon eten. Want achteraf gezien bleek de droombaan op het schip verschrikkelijk. Meer een nachtmerrie. Lange en saaie werkdagen van veertien uur per dag, waarin ze alleen achter de balie stond en keer op keer hetzelfde verhaal vertelde aan de passagiers, in het Engels, Duits en Frans:*

Welkom op The Azur, mevrouw en meneer. Het casino vindt u op dek drie, level C. Als u de lift neemt, tweede etage. Volg gangpad 2. Wij wensen u een prettig verblijf en als ik u nog ergens mee van dienst kan zijn, de receptie is open tot middernacht! Zeker hebben wij kinderopvang. De kinderen kunnen terecht vanaf acht uur 's ochtends, voor een maximale periode van drie uur. Nee, meneer en mevrouw, helaas kunnen wij uw kind niet langer dan drie uur opvangen, maar er zijn volop activiteiten. Kijkt u eens, ik heb een overzicht voor u...

Het zwembad is bovendecks, route twaalf. Als u hier de lift neemt, dan drukt u het bovenste knopje level A in en volgt u de bordjes met route 12.

Zeker kunt u hier sporten. Bent u al op de hoogte van de groepslessen? Hier heb ik een overzicht voor u.

O, dat kan gebeuren. Erg naar. De medische afdeling kan u verder helpen. Als u hier de lift neemt dan moet u naar afdeling 3, volg de route M. Het wijst zich vanzelf als u daar aankomt.

Faith kon alle instructies ondertussen dromen, tot het moment dat ze er zelfs nachtmerries van kreeg. Nachtmerries waarin de passagiers veranderden in hordes zombies die haar achtervolgden en die ze pas kwijtraakte als ze hun de weg had gewezen in het Duits, Frans en Engels tegelijk.

Faith schoot verschrikt overeind toen de taxi abrupt op de rem stond en de chauffeur tekeering tegen een voetganger. Iemand tikte tegen het raam en verbaasd draaide Faith zich naar een jongeman op een Vespa.

Hij knikte en zwaaide vriendelijk. Hij droeg een kostuum, en had een designerzonnebril op zijn neus. Hij was misschien vijf jaar ouder dan Faith en droeg zijn donkere haar strak achterover gekamd in een staartje. Hij glimlachte zijn witte tanden bloot en gebaarde naar Faith dat ze het raam naar beneden moest draaien. Toen hij zijn mond opendeed, draaide de chauffeur van de taxi zich om en schreeuwde hem toe: *'Madonna. Ma che succede? Figlio di puttana!'* Aan zijn knalrode wangen te zien ontplofte hij bijna van woede. Hij sprong uit de taxi en liep schreeuwend op de man in pak af.

Langzaam draaide Faith het raampje open. Ze probeerde te ontcijferen waar deze ruzie precies over ging. De taxichauffeur gebruikte snelle handgebaren, schreeuwde iets dat klonk als een scheldwoord.

De man in pak klopte op zijn schouder, zette zijn zonnebril af en zei kalm iets terug.

De houding van de chauffeur veranderde meteen. Hij grijnsde ongemakkelijk, knikte druk en zei alleen nog: *'sì, sì, sì.'* Hij draaide zich om naar Faith en

opende haar portier. Toen hij haar goed aankeek leek hij verrast. *'Signora, ma lei non e la attrice... Come ti chiami, Grace Huttem?'*

'Eh. Watte? Ja, hallo zeg. Ik ga hier niet uitstappen,' zei Faith in het Engels en ze trok het portier weer dicht. De pakman op de scooter fluisterde iets tegen de chauffeur, en stopte hem iets toe in zijn borstzak. Meteen draaide hij zich om en nam plaats achter het stuur, met zijn armen over elkaar.

'Hee. Hallo? Start de motor,' zei Faith. Haar stem klonk ongewoon hoog.

De jongeman stapte van zijn Vespa. Midden in het hectische verkeer liet hij hem staan. Hij boog voorover bij Faiths openstaande raam en keek haar indringend. 'Ik ben Vito, en jij bent met recht de aller-allermooiste vrouw die ik ooit heb gezien.'

'Hoe... eh, jij spreekt bijna accentloos Nederlands,' stamelde Faith.

'Zeker. Ik studeerde in Amsterdam. Prachtige stad. Geweldige mensen. Nederland heeft mijn hart gestolen, en ik heb daar veel vrienden gemaakt. Nog steeds kom ik er graag.'

Faith opende haar mond, maar haalde toen haar schouders op.

'Sorry, ik zal mezelf netjes voorstellen, je zult wel denken. Ik ben Vito Vitalis, een goede vriend van Celine.'

'Celine?'

'Ja, je collega van The Azur.'

'Hoe...'

'Je hebt blijkbaar goede connecties. Kom, spring achterop. Dan breng ik je naar het hotel. Anders sta

je morgen nog in deze file. Iedereen in Napels heeft niet voor niets een Vespa.' Voor Faith kon protesteren opende hij het portier en riep iets naar de taxichauffeur, die opnieuw reageerde met: 'si... si...si.'

Faith zag hoe hij de meter op nul zette.

'Hé!' riep ze. 'Nee. Nee!' Ze wees op de meter. De chauffeur negeerde haar.

Verbijsterd stapte ze uit, knalde het portier woest achter zich dicht.

'Dan loop ik wel!' beet ze de chauffeur toe. Die draaide de ramen dicht en reed stapvoets verder in het toeterende verkeer.

'Wat een zak. Wat een kloo...'. Ze slikte het laatste woord in en draaide zich om naar de knappe Italiaan, die ondertussen bij zijn Vespa stond. Hij zwaaide vriendelijk naar Faith en startte de scooter. Faith schudde haar hoofd en draaide zich met een ruk om naar de taxi toen ze beseftte dat de koffer nog achterin lag.

'Hé! Wacht! Mijn koffer!' Haar lijf stond strak van de spanning. Voor ze achter de taxi aan kon rennen, pakte Vito haar hand vast. 'Hé, het is oké. Je koffer is veilig. Hij is mijn vriend en hij brengt je spullen naar Grand Hotel Europa. Daar logeer je toch? Celine wist me dat te vertellen. Maak je niet druk. Niemand in Napels steelt van je. Zeker niet nu ze weten dat je met Vito bent. Mijn vriend herkende me niet met mijn zonnebril op. Anders was hij niet zo tekeer gegaan.'

'Je vriend, en hij herkende je niet?' stamelde Faith. 'Hoezo dan? Een beetje raar, want een vriend zou je ook met zonnebril herkennen.' Ze vouwde haar

armen over elkaar om zich een houding te geven. Meteen besepte ze dat hij wellicht een van die mensen was waarvoor Celine haar had gewaar-schuwd. Maar dat leek haar vreemd, aangezien hij Celine kende. Opwinding trok door Faiths maag en tegelijk kroop het zweet langs haar rug naar bene-den. ‘Volgens mij ben jij zo’n type, zo’n berucht type waar ze het in gangsterfilms over hebben.’

Vito staarde haar een moment verbaasd aan en barstte toen in lachen uit.

Staat hij me nu uit te lachen? Hij heeft wel een mooie lach.

Hij zei iets in het Italiaans, en daarna schudde hij zijn hoofd. ‘Welnee, ik ben niet berucht.’ Hij nam plaats op de Vespa en wees uitnodigend naar de plek achter hem. ‘Of ben je nu bang voor me?’

Faiths wangen gloeiden en ze deed haar mond open. Deed hem weer dicht en nam plaats op de Vespa.

‘Ik lijk wel gek,’ fluisterde ze zichzelf toe.

Vito startte de motor en trok op. Ze raceten door smalle straten, toeterend de hoeken om, tussen mensen door op een overvol marktplein. Achter de kramen langs, vol schreeuwende verkopers. Ze passeerden kleine winkeltjes. De smalle straten werden breder, en bij het volgende kruispunt leek de omgeving in niets meer op de achterafwijkjes. Dit was een moderner deel, met moderne bedrijfspanden, en de Vespa stopte vlak voor een glasachtig pand, met een reusachtig reclamebord erboven: *Vito Vitalis*.

Verbaasd stapte Faith af en staarde met samengeknepen ogen naar de gevel. ‘Is dit jouw bedrijf?’

‘Ja. Sorry. Ik moet even iets regelen. Dat is zo klaar hoor, een formaliteit.’ Hij liet zijn voertuig midden op de smalle stoep staan en gebaarde Faith om hem naar binnen te volgen. Ze wandelde achter hem aan, door de glazen schuifdeuren van het kantoorgebouw naar binnen, waar de ijskoude airco haar opwachtte. Achter de balie zat een knappe jonge vrouw, die Vito toeknikte. Vito riep iets in het Italiaans naar haar. Ze sprong meteen op, lachte vriendelijk en verdween door de schuifdeuren naar buiten.

‘Huh? Waarom gaat ze weg?’ Faiths stem klonk hol in de enorme, praktisch lege ruimte. Er stonden alleen een marmeren balie en twee lege bureaus achterin. Verstoep achter vier palmachtige planten.

‘Maria haalt koffie voor ons, want onze machine is kapot. Of ben jij van de thee? Kan ook, geen probleem hier. Earl Grey? Groen? Ginseng? Dan bel ik haar even om dat aan te passen.’

‘Nee. Koffie is prima.’ Nerveus wandelde ze heen en weer door de gekoelde ruimte. Ondanks het kippenvel stond er zweet op haar voorhoofd van de spanning. *Wat doe ik hier in godsnaam met een wildvreemde man, alleen in een leeg kantoor? Ik lijk wel gek!*

‘Ik bijt niet, hoor. Voel je vooral welkom, Faith. Dit is Vitalis Corporation, een klein en bescheiden onderdeel van ons familiebedrijf. En om eerlijk te zijn... je bent hier met een reden.’ Hij hief zijn hand toen Faith haar mond opende om antwoord te geven. ‘Voor je iets zegt, wil ik je een voorstel doen.’ Faith zweeg. Nerveus veegde ze haar voorhoofd af met haar handpalm.

‘Celine is vol lof over je. Ze belde me om te vertellen dat je contract op de cruiseliner afliep en dat je hier in Napels op zoek wilde gaan naar een baan als afwashulp. Klopt dat?’

‘Ja.’

‘Je spreekt vloeiend Engels, Duits, Frans en Nederlands. Daarom vraag ik me af of je niet liever op zoek gaat naar een ander soort baan. Een waarin je al je talen kunt gebruiken. Toevallig zoek ik precies iemand met die kwaliteiten en ik hoop dat jij, Faith Visser, interesse zult hebben.’

‘Ah.’ Faith pulkte aan de zoom van haar jurk. Hij wist haar volledige naam. Wat had Celine hem nog meer over haar verteld? Het was ongemakkelijk.

‘Ah? Ik weet niet precies of dat enthousiast klinkt.’ Vito liep door tot achter de receptie. Trok zijn stropdas los en nam plaats met een grote glimlach. Innemend, ook ondeugend. ‘Je twijfelt. Je vraagt je misschien af... waarom heeft Celine me niets verteld?’

‘Eh, ja. Eigenlijk wel.’

‘Dat snap ik ook wel en je moet weten dat ik Celine erg goed ken. Ze is als familie voor mij.’

‘Je lijkt iedereen te kennen.’

‘Iedereen kent mij. Dat is anders.’ Vito grijnsde.

Een warme golf trok weer door Faith heen. Voor het eerst in een lange tijd voelde ze zich fijn, zonder schaamte of gevoel daarover, zonder te denken dat het niet mocht, vanwege de verdwijning van Nicky.

‘Ik zal het je uitleggen. Een van de passagiers heeft enorm genoten van je gastvrijheid en de manier

waarop je haar service verleende. Misschien ken je haar wel; mevrouw Silvia Lorens?’

‘Silvia Lorens? Ja, natuurlijk,’ knikte Faith. Haar herinnering aan de oudere vrouw was levendig. De extravagante dame met haar verentooien hoed, opvallende roze pruik en blinkende sieraden. Ze had de opdracht gekregen om haar te volgen als een dienstmeisje, om haar rijkelijk te voorzien van champagne en kaviaar. Die opdracht had ze graag aangenomen. Het was niet moeilijk en het gaf haar de vrijheid om achter de receptie vandaan te komen.

‘Je kijkt verbaasd. Silvia Lorens is mijn tante, een rijke weduwe. De zuster van mijn vader. Sinds de dood van haar man reist ze graag op de cruiseliner. Mijn tante heeft ook veel oog voor detail, en voor mensen met een bijzonder talent. Ze vertelde me over je, en dat was toevallig, want dat was vlak na het telefoontje van Celine, met de vraag of ik wellicht een baan voor je had. Als dat nu geen bijzonder toeval is, dan weet ik het niet meer.’

Ze knikte langzaam. ‘Ik snap het niet zo goed. Mevrouw Silvia Lorens vertelde je dat ik een bijzonder talent ben? Zo veel deed ik niet, hoor. Alleen dingen halen die ze me vroeg en zorgen dat ik altijd in haar buurt was.’

‘En dat aanvoelen is een bijzonder talent. Wij koppelen onze gasten aan een personal assistent, zodat hun verblijf in het buitenland zo aangenaam mogelijk verloopt. Zie het als een soort privé tour-operator. Onze assistenten weten alles van de stad, tot aan de meest geheime plekjes. Ze helpen wensen te vervullen. Een onvergetelijke vakantie te geven

aan onze gasten. En ik denk dat jij het in je hebt om een persoonlijke assistente te worden. Een perfect visitekaartje voor ons bedrijf. In ieder geval was mijn tante vol lof over jou en de manier waarop je haar in de watten legde. Zulke mensen zijn hun gewicht in goud waard tegenwoordig.'

'Oké...'

'Twijfel? Dit kan het misschien wegnemen.' Hij trok een blocnote naar zich toe, pakte een potlood, en krabbelde iets op het papiertje. Trok het los en vouwde het daarna aandachtig dicht. Hij stond op, boog voorover, pakte Faiths hand vast en drukte het papiertje in haar opengevouwen handpalm. 'Ik hoop dat dit naar wens is, *bella*.'

Faith vouwde het papiertje open. Haar mond ging open en dicht zonder dat er geluid uit kwam. *Hij houdt me voor de gek! Hij heeft vast een fout gemaakt.*

Hoofdschuddend legde ze het papiertje op de balie. 'Sorry, maar ik denk dat dit een fout is. Ik bedoel, drieduizend euro per maand? Dat ben ik zeker niet waard.' Haar stem klonk mat.

Vito sloeg zijn armen over elkaar en haalde zijn schouders op.

Hij neemt me in de maling. Toch? Ze keek hem indringend aan. Zijn blik bleef hetzelfde. Serieus. Ze kon geen enkel teken ontdekken dat aangaf dat hij het niet meende.

'*Bella*, laat de waardebepaling aan mij over. Ik weet meer over waarde van mensen dan ze zelf doen. Het is niet zomaar een job die ik iedereen kan toevertrouwen. Tot nu toe heb ik twee mensen kunnen

vinden die geschikt zijn: Adriana en Lisa. Het is verdomd moeilijk om aan de juiste mensen te komen. Geloof het of niet, tegenwoordig zijn ze liever lui dan moe. Ze hebben een party op zaterdag, en op zondag willen ze hun bed niet uit komen. Je weet niet half met welke types ik moet dealen. Als je in de mensen-business werkt heb je snel genoeg door welk vlees je in de kuip hebt. Ik heb verhalen...' Hij sloeg zijn handen in elkaar. 'Maar goed, daarvoor ben je niet hier. Ik weet gewoon dat jij betrouwbaar bent. Dat je onze gasten erg gelukkig zult maken met je servicegerichtheid. En niet alleen geeft dat een mooi salarisstroompje, de mensen waarmee je gaat werken zijn werkelijk aangenaam. Ze hoeven niets te bewijzen, snap je? Ze hebben allang succes en dat weten ze. Als je nog twijfels hebt, heb je enig idee voor wie je zou gaan werken, wie onze gasten zijn?'

'Nou, nee. Geen idee. Meer familie?'

Vito grijnsde en greep een mobieltje uit zijn broekzak. Scrolde vlak voor haar neus door zijn contactenlijst. Faith wierp er een blik op. Haar hoofd tolde en ze werd misselijk van opwindning.

Chris Connor?

'Hé, Faith? Je ziet wit. Je gaat geen toeval krijgen, toch?'

Ze greep zich vast aan de balie, en hield zich zo staande. Achter haar kwam een warme zomerbries binnen en de receptioniste stapte breed lachend de ruimte in, twee bekers en een witte zak voor zich uitgestoken. Ze zette alles op de balie neer, en nam zonder iets te zeggen plaats op haar stoel. Sloeg haar